



Иван Вазов

Злочеста

О, недейте обсипва с презрение
тая жертва без име в света,
помислете как страшно тя вене
йоще млада в срамът и в скръбта.

Съжалете таз хубост нещастна,
съжалете тез мокри очи,
таз тъга безнадеждна, безгласна,
що в них ясно, тъй ясно личи.

Не заслужава тя съд безопаден
(тя е гладна, трепери от студ).
Вашият смях е язвително-хладен,
вашият поглед – убийстве и люто.

Може би не сама тя прегърна
доброволно таз горка съдба
не веднага от правий път свърна,
не пропадна без тежка борба.

Тя падна под гневът на живота,
като хиледи други в светът,
за да буди вражди и охота
и да лази нищожна в прахът.

Не гонете я с хули, и тя е
равна нам и доброто желай,
тя е щерка, сестра, тя жена е,
и тя чувствава, мисли, страдай.

Тя бе слабо и крехко създанье,
разчовъркайте ваште души,
усетете на миг състраданье
към цвета, що го буря скърши.

Ти далеч си от Рона кристална
и от родното слънце, климат!
Сиротице, каква чест печална
те донесе в тоз край непознат?

Подслон никъде ти не намираш,

ти си странна под чуждо небе,
ти за помощ ръка не простираш,
и да простреш напразно ще е.

Не за шум, веселби, не за корист
тя тури си тоз търнов венец!
Помислете си нейната горест!
Представете си нейний конец!

Каква скръб безнадеждна я губи!
Я се взрете в туй бледно лице,
задушете инстинктите груби
и попитайте вашто сърце:

кой ли вихър я в бездната фърли?
Кой ли удар я млада свали
във разврата и нуждите върли.
В туй море, пълно с рев и скали.

Дали зло? Дали страст пък фатална?
Или глад? Ил вражда? Ил любов?
Кой разбра участта й страдална?
Кой чу нейний отчаяний зов?

Кой е крив? Обществото ли? Тя ли?
Ил живота – енигма, мечта?
Ил живота, де никой не жали
сред голямата вечна борба?

Дето страстите нам са кърмило,
а пък слепият случай закон,
дето злото навред се е впило
и нещастъето вдигнало трон!

Ний не знаем! О, не фърляйте й камен!
Замислете се вий по-добре
и духът, в който грей божи пламен,
ще прости ил поне разбере...

Пловдив, ноември 1880

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5141>]